Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 15/11/2015 - 09:00

Dn 12,1-3
He 10,11-14.18
Mc 13,24-32

Ens trobem ja al final de l'any litúrgic, moment on cada any se'ns presenten els textos que parlen de la nostra esperança futura, escatològica.
Per què ens hem d'encarar a aquests textos tan difícils d'entendre, que a vegades preferiríem ignorar? En efecte, la temptació de saltar-nos aquests passatges incòmodes hi és, perquè ens parlen de coses desagradables i fins i tot difícils d'acceptar així, tal com ragen. Per exemple, la frase: «altres (es desvetllaran) per a la vergonya d'una reprovació eterna»… què vol dir? Què ens ha de dir, tot això, a nosaltres?

Doncs avui podem destacar tres coses fonamentals, que va bé que repassem de tant en tant.

1) En primer lloc, la idea que no tot és igual. Que les injustícies, la violència, la barbàrie, no són indiferents. Si bé és cert que moltes vegades dóna la sensació que els injustos i explotadors triomfen, aquests textos ens recorden que la darrera paraula no és la de la victòria de la injustícia. No podem afirmar alegrement que a Déu li és tot igual, que com ens ha de perdonar, tot és igual… El mal que fem, la injustícia, la violència que introduïm en aquest món, tenen conseqüències. Les tenen, sí, per als altres, i per a un mateix. Trenquen l'harmonia del món, generen unes forces de negativitat que arrosseguen els altres i un mateix. Al menys a la llarga. Encara que de moment sembli que l'injust triomfi.

El Papa Francesc parla en la Evangelii Gaudium que el bé que un fa provoca, encara que no ho veiem, benediccions i bondat potser en llocs on no hi anirem mai: «no es perd cap dels teus treballs realitzats amb amor, no es perd cap de les teves preocupacions sinceres pels altres, no es perd cap acte d'amor a Déu, no es perd cap cansament generós, no es perd cap dolorosa paciència. Tot això dóna voltes pel món com una força de vida. Potser el Senyor pren la nostra entrega per vessar benediccions en un altre lloc del món on nosaltres mai anirem». Impressionant… Doncs bé, aquests textos apocalíptics ens recorden la fondària i la transcendència de les nostres accions: poden ser llavors de vida, o ser llavors de destrucció i de patiment. Per això en plantegen aquest clam, perquè es faci finalment justícia i es vegi la claredat de la bondat dels justos.

Potser avui pot ser un bon dia per preguntar-me si visc atent a les meves 'intencions, accions i operacions', com diu sant Ignasi. Avui pot ser un bon dia per preguntar-me si em prenc seriosament, en tota la seva densitat, la meva vida i les meves accions. Si miro de sembrar llavors de bondat i de tendresa al meu voltant. O si, pel contrari, sembro discòrdia, malestar, ruptures, desequilibris, injustícies… En quin bàndol estic jo, en la meva vida, en la meva acció de cada dia?

2) El segon punt d'alguna manera ens convida a la confiança: Déu actua en el nostre món portant la vida i la salvació. Si bé abans dèiem que les nostres accions porten vida o porten destrucció, Déu té la darrera paraula, i aquesta és el perdó, la santificació, si 'ens deixem fer' per Ell… El nostre destí, el que Ell somia per a nosaltres, és que resplendim com la llum del firmament, que brillem com els estels per sempre més… Això és el que Déu vol per a nosaltres, el seu desig profund. La seva darrera paraula no és simplement la de clarificar el bé o el mal fet, sinó perdonar, santificar, reunir tot el bé que hem fet per donar-li tot el seu valor.

Em puc preguntar, potser avui, si jo també tinc confiança en el Senyor, en la seva força de salvació, si li deixo actuar en mi.

3) I finalment podem afegir encara una tercera consideració que ens suggereix una de les imatges de l'Evangeli: «mentrestant, enviarà els seus àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents»… Reunir, convocar, venir 'dels quatre vents', ens evoca aquest gest de treure de l'anonimat i de la dispersió, de reunir el que s'havia dispersat per posar-ho a la seva presència…

Em puc preguntar avui si jo també sé reconèixer els gestos de bondat i de bé dispersos pel món, que sovint ens passen desapercebuts però que estan cridats a ser posats sota la mirada agraïda del Déu de l'amor. Jo, també faig aquest servei bonic de 'reunir', de fer venir 'dels quatre vents' la bondat que hi ha també en el nostre món, i la deixo resplendir, com a veritable llum que és pel nostre món? Jo, sé tenir els ulls oberts a la bondat que hi ha, sovint dispersa i amagada, en el nostre món? I la sé posar en relleu? Sóc persona que crea unió, vincle, que reuneix, que aglutina? Avui vivim un temps on calen els esforços de crear unitat, llaços, relacions cordials.

Que el Senyor, doncs, ens ajudi a viure més a fons, en aquest temps del final de l'any litúrgic, aquestes tres realitats:
- que ens adonem de la densitat de que fem, de les conseqüències que té el fer el mal i també el fer el bé.
- Que, malgrat tot, cuidem la confiança, ja que, finalment, és el Senyor qui pot portar el perdó i la reconciliació.
- I, finalment, que siguem agents d'unitat, de crear vincles, relació, harmonia… començant pels que la nostra societat oblida i exclou.

Que el Senyor ens hi ajudi.

ETIQUETES
UNIÓ MAL BÉ